

Evangeliet om kongen. En genopdagelse af de gode nyheder
Scot McKnight
Boedal 2012
191 sider

Anmeldt af **Asger Chr. Højlund**

Med denne forholdsvis lille bog ønsker Scot McKnight, der er forsker og professor i Det Nye Testamente ved et universitet i Chicago at præsentere intet mindre end en genopdagelse af evangeliet. Bogen henvender sig først og fremmest til det miljø, som Scot McKnight selv kommer fra, nemlig det evangelikale miljø i USA (som ud fra beskrivelserne i bogen er noget anderledes end det, som vi kender fra en evangelikal-luthersk sammenhæng i Danmark). Dette miljø har ifølge Scot McKnights skildring indsnævret evangeliet på en måde, som er helt skævt i forhold til Det Nye Testamente. Så skævt, at de evangelikale i stedet for *evangelikale* burde kaldes *soterianere*: Evangeliet er i deres forståelse kommet til at handle om ét spørgsmål alene, nemlig hvordan et menneske kan få del i frelsen (*soteria*) fra synd og død, med fokus på én ting alene, nemlig troen (eller rettere: trosafgørelsen). Bogen er på mange måder ét langt opgør med den form for evangelisationsmetoder, som McKnight som ung deltog i, og som han begynder bogen med at skildre (13ff).

I opgøret med en sådan minimalistisk bestemmelse af evangeliet argumenterer McKnight for, at evangeliet i Det Nye Testamente står for andet og mere. Evangeliet handler om en historie: Jesushistorien, sat ind i en større historie, Israels historie, med rødder helt tilbage i skabelsen. Det er

sådan, evangeliet bestemmes i 1 Kor 15,1-5 og 20-28, den ældste autoritative sammenfatninger af evangeliet vi har (læg fx mærke til det gentagne "ifølge Skrifterne"), med centrum i Jesu død og opstandelse og hans kongedømme frem til den endelige åbenbaring (39-51). Det er som en sådan historie, evangeliet forkyndes i den ene tale i Apostlenes Gerninger efter den anden (113-132). Og det er derfor, de fire evangelier hedder evangelier – eller rettere henholdsvis Matthæus', Markus', Lukas' og Johannes' evangelium; for der er kun ét evangelium: "Jesus-historien som en løsning på Israel-historien" (76) (75-89). Det er i øvrigt også derfor, at de gamle bekendelser ikke er de mistænkelige oldkirkeprodukter, som McKnight åbenbart er blevet opdraget til at se dem som, men netop evangelium: En sammenfatning af den bibelske historie om Guds store gerninger fra skabelse til genløsning (59-66).

Ud over, at det er sådan, evangeliet fremstår i Det Nye Testamente, er grunden til, at McKnight ønsker at bringe det på banen, ikke mindst, at det kan være med til at genskabe den sammenhæng mellem tro og liv, som den minimalistiske evangelieforståelse igen og igen får problemer med (21-26). Målet for forkyndelsen og kirkens liv er ikke bare det individualistiske, hvad der skal ske med mig når jeg dør, men kal-

det til at være en del af det, som Gud er i gang med, og som han en dag vil fuldende. McKnight er ikke blind for, at synden i Det Nye Testamente står som en afgørende barriere for det, og at Kristi gerning derfor har sit omdrejningspunkt i korset som det sted, hvor Gud gør noget ved synden og dens konsekvenser (45-48, 84-87). Men han vil dog tydeligvis sætte dette ind i en større ramme, som gør, at Guds vrede ikke bliver *det* afgørende spørgsmål, som kristendommen skal løse, men at dette mere ses som et (ganske vist vigtigt) element i den befrielsesgerning, Gud er i gang med og kalder os ind i (54, 136-143, 146-147). Opstandelsen er en lige så vigtig del af det bibelske evangelium som korset.

Det er det, der ligger bag bogens titel *Evangeliet om kongen*. Kristus er ikke bare forsoneren, ham der skal bringe os ind i det evige liv. Kristus er netop Kristus, den salvede, kongen. I ham opfyldes de gammeltestamentlige løfter om den herre, som skal bringe alt på plads. Ja, kongetitlen knytter ikke bare forbindelsen til Israels historie, men går helt tilbage til det herredømme, mennesket fik tildelt ved skabelsen, og som det i kraft af Jesus, kongen, igen skal indtage (142).

En del af dette er hørt før. N.T. Wright, som har skrevet en varm anbefaling i bogens indledning, kan sige rigtig meget af det samme. En anden af bogens anbefalere, Dallas Willard (som ikke mindst er kendt for sine bøger om discipelskab), siger også noget om den teologi, som bogen ønsker at stå for.

Og jeg er ikke i tvivl om, at noget af det kan være tiltrængt. Især hvis det billede af amerikansk evangelikalisme, som bogen indirekte tegner, bare er nogenlunde korrekt. Den koncentration på gudsforholdet, som reformationen førte med sig, kan meget vel

i den videre udformning i pietismen have ført til en individualisme og koncentration på evighedsspørgsmålet, som betyder, at vigtige elementer i kristen tro og gudstjeneste mister deres mening og efterhånden lige så godt kan undværes (67-71). Det er godt, når ting som sakramenter og tekstrækkers faste læsninger fra evangelierne bliver trukket frem igen (156ff, 161ff). Jeg er også med på det rigtige i at få den store historie med, med det bredere fokus på Gud og verden, det giver – selv om jeg nu nok bedre kan lide den måde, som N.T. Wright gør det på, ikke bare fordi hans sprog og argumentation flyder meget bedre end Scot McKnights, men fordi han kan gøre det i et roligere toneleje, fordi han som anglikaner ikke har så mange vindmøller at kæmpe imod.

Men midt i dette kan jeg også have en frygt for, at man smider barnet ud med badevandet. Og med barnet tænker jeg på troens afgørende betydning, det som midt i eventuelt individualistiske svagheder for mig at se var reformationens blivende anliggende. McKnight er så meget evangelikal, at han på ingen måde vil afvise det personlige i gudsforholdet – han har sine åndelige rødders indbyggede reaktion mod enhver form for opdragelses- og vanekristendom (21ff). Men den noget neddæmpede tale om mennesket som det faldne menneske, og den deraf følgende neddæmpede tale om nåden og syndsforladelsen som det store under, kan bare alt for let føre til en overfladisk og triumfalistisk tale om det nye liv. Vi er som Kristi brødre og søstre båret af, at han er lammet (noget netop nadverens centrale plads igen og igen er med til at minde os om). Uden dette lys ind over vore liv kan vores gudsforhold let gå hen og blive lige så selvfølgeligt – og selvbevidst – som hos så mange af Jesu samtids jøder.